

Nhà sư che chở những phận đời bé bỏng

ISSN: 2734-9195 10:05 15/07/2026

Và trong âm thanh trầm lắng ấy, người ta như nghe thấy cả tấm lòng của một người thầy - người đã âm thầm mở rộng vòng tay để đón những đứa trẻ không nơi nương tựa tìm thấy một mái nhà và con đường phía trước...

Giữa miền quê Tích Thiện, xã Trà Ôn, tỉnh Vĩnh Long, có một ngôi chùa mang tên Quan Âm, không chỉ là chốn tu hành thanh tịnh với tiếng chuông mõ ngân vang mỗi sớm chiều, mà còn là mái nhà chung của nhiều đứa trẻ bị bỏ rơi.

Phía sau cổng chùa bình dị ấy là câu chuyện cảm động về tấm lòng của Đại đức Thích Tánh Bình, trụ trì chùa Quan Âm (xã Trà Ôn, tỉnh Vĩnh Long) - người đã lặng lẽ cư mang những mảnh đời kém may mắn suốt nhiều năm qua.

Mái chùa đầy ắp tiếng cười trẻ thơ

Buổi chiều ở chùa Quan Âm, dưới bóng cây bồ đề già, lũ trẻ ríu rít chạy nhảy. Tiếng cười trong trẻo vang lên, hòa cùng tiếng chuông chùa trầm lắng, tạo nên một khung cảnh vừa bình yên vừa ấm áp.

Đại đức Thích Tánh Bình và những đứa trẻ được thầy cư mang

Thấy có khách ghé thăm, mấy đứa trẻ nhanh nhẹn chạy ra chào hỏi. Một em mạnh dạn kéo tay khách vào sân, đứa khoe món đồ chơi nhỏ, đứa khác thì rụt rè nép sau lưng thầy Tánh Bình, vị sư trụ trì không chỉ là người dạy dỗ mà còn là chỗ dựa thân thương nhất. Ít ai nghĩ rằng ngôi chùa nằm giữa vùng quê yên ả này là nơi đang nuôi dưỡng hơn 30 đứa trẻ có hoàn cảnh đặc biệt. Có em được đưa đến khi vừa chào đời, có em được đặt trước cổng chùa trong những đêm mưa gió. Mỗi đứa trẻ mang một câu chuyện riêng nhưng tất cả đều tìm được nơi nương náu dưới mái chùa Quan Âm.

Hành trình của một tấm lòng từ bi

Thầy Tánh Bình có gương mặt hiền hậu nhưng cuộc đời cũng từng trải qua nhiều gian khó. Từ nhỏ, thầy đã mồ côi cha. Mẹ thầy một thân chèo chống nuôi con. Bà luôn giữ lòng tin sâu sắc nơi cửa Phật, thường đưa con đến chùa, gửi gắm nỗi lòng qua những hồi chuông mõ.

Không gian thanh tịnh của chốn thiền môn đã gieo vào lòng cậu bé ngày ngày ấy những hạt mầm đầu tiên của lòng từ bi. Khi mới 6 tuổi, thầy xin mẹ được ở lại chùa. Đến năm 15 tuổi, thầy quyết định xuống tóc xuất gia, bắt đầu con đường tu hành.

Trong thời gian tu học tại chùa Giác Thiên, thầy từng chứng kiến nhiều trẻ mồ côi được nhà chùa cư mang. Hình ảnh những đứa trẻ thiếu vắng tình thân đã để lại trong lòng thầy nhiều trăn trở. Từ đó, thầy tự nhủ rằng nếu sau này có

điều kiện, thầy sẽ dành tâm sức giúp đỡ những đứa trẻ kém may mắn. Sau nhiều năm tu tập, thầy trở về vùng quê Tích Thiện dựng nên chùa Quan Âm.

Ngôi chùa ban đầu còn đơn sơ, nhưng trong lòng thầy đã sớm hình thành một ước nguyện: xây dựng nơi đây thành mái ấm cho những đứa trẻ không nơi nương tựa.

Thầy Thích Thanh Bình trong một chuyến đi cứu trợ lũ lụt ở các tỉnh miền Bắc năm 2025

Thầy kể vào một đêm gió lớn thổi từ con sông quê vào chính điện, khi thầy đang tụng kinh, bỗng nghe tiếng chó sủa ngoài cổng. Nghĩ có người đến xin

cơm, thầy bước ra xem. Trước mắt thầy là một đứa trẻ sơ sinh được đặt trong tấm vải mỏng. Đứa trẻ khóc yếu ớt, thân thể lạnh tím. Khi bế bé lên, thầy phát hiện em bị hở hàm ếch. Trước sinh linh bé nhỏ ấy, người tu hành không khỏi xót thương. Thầy vội đưa em vào chùa, sưởi ấm và chăm sóc cho bé. Đứa trẻ sau này được thầy đặt tên là Khánh Ân - như một lời nhắc về ân nghĩa mà cuộc đời gửi gắm. Từ đó, em trở thành người con đầu tiên của chùa Quan Âm.

Sau Khánh Ân, nhiều đứa trẻ khác cũng lần lượt xuất hiện trước cổng chùa. Có lần, trong một đêm mưa tầm tã, thầy nghe tiếng khóc ngoài cổng. Khi bước ra, thầy thấy một em bé còn đỏ hỏn nằm trong chiếc giỏ mây cũ. Bên cạnh là mảnh giấy đã ướt nhòe, chỉ còn đọc được vài dòng chữ ngẩn ngui: vì hoàn cảnh khó khăn nên con xin gửi bé lại nhờ nhà chùa chăm sóc. Những dòng chữ khiến thầy không khỏi nghẹn lòng. Thầy lại nhẹ nhàng bế em vào lòng, quấn áo tràng để giữ ấm.

Từng đứa trẻ được thầy đưa đi làm giấy khai sinh, được đặt tên và chuẩn bị cho việc học hành sau này. Theo thầy, chỉ khi có giấy tờ hợp pháp, các em mới có thể đến trường và có cơ hội thay đổi cuộc đời. Không ít trường hợp cha mẹ mang con đến chùa trong nước mắt. Họ không hẳn muốn rời bỏ con mình, nhưng vì nghèo khó và hoàn cảnh éo le khiến họ không còn lựa chọn nào khác. Với thầy Tánh Bình, mỗi đứa trẻ được gửi gắm là thêm một trách nhiệm, nhưng cũng là một duyên lành.

Vất vả phía sau mái ấm

Nuôi dạy hơn 30 đứa trẻ không phải là việc dễ dàng. Mỗi ngày, thầy phải lo từ bữa ăn, quần áo đến việc học hành của các em.

Để có thêm nguồn kinh phí duy trì cuộc sống cho lũ trẻ, thầy mở một quán lẩu chay nhỏ trước cổng chùa. Quán đơn sơ với vài bộ bàn ghế gỗ và nồi lẩu chay nghi ngút khói. Hương nắm thanh dịu lan tỏa trên con đường quê.

Vì chùa nằm ở khu vực ít người qua lại nên lượng khách không nhiều. Tuy vậy, thầy vẫn kiên trì, tiếp tục công việc thiện lành của mình. Không ít người khuyên thầy nên cho bớt trẻ làm con nuôi để giảm gánh nặng nhưng thầy không nỡ. Theo thầy, các em đã từng bị bỏ rơi một lần trong đời. Vì vậy, thầy không muốn các em phải trải qua thêm một lần chia ly nữa.

Từng đứa trẻ được thầy đưa đi làm giấy khai sinh, được đặt tên và chuẩn bị cho việc học hành sau này

Bên cạnh việc chăm lo sinh hoạt hằng ngày, thầy Tánh Bình luôn đặc biệt quan tâm đến việc học của các em. Với thầy, con đường học tập chính là cơ hội để những đứa trẻ có thể thay đổi số phận. Mỗi buổi sáng, khi tiếng chuông chùa vừa dứt, lũ trẻ đã chuẩn bị sách vở đến trường. Đứa lớn giúp đứa nhỏ chỉnh lại quai cặp sách, buộc dây giày rồi cùng nhau đi học. Những ngày đầu đến lớp, nhiều em còn rụt rè, bỡ ngỡ. Nhưng nhờ sự động viên của thầy và sự quan tâm của thầy cô giáo, các em dần hòa nhập với bạn bè.

Trong căn phòng nhỏ phía sau chánh điện, thầy dành một góc làm nơi học bài cho lũ trẻ. Buổi tối, ánh đèn vàng lại sáng lên. Những quyển sách mở ra trên chiếc bàn gỗ cũ, tiếng đọc bài vang lên giữa không gian tĩnh lặng. Thỉnh thoảng, thầy ghé qua xem việc học hành của các em, nhẹ nhàng nhắc nhở hoặc giải

thích những điều các em còn chưa hiểu.

Theo năm tháng, những đứa trẻ lớn lên từng ngày dưới mái chùa Quan Âm. Từ những em bé còn đỏ hỏn, các em dần biết đi, biết nói rồi cắp sách đến trường. Trong mắt chúng, thầy Tánh Bình không chỉ là vị sư trụ trì mà còn là người cha luôn dõi theo từng bước trưởng thành.

Tiếng chuông chùa chậm rãi ngân vang giữa đêm quê, lan qua vườn rau nhỏ, qua quán lẩu chay đơn sơ. Âm thanh ấy như lời ru dịu dàng dành cho những đứa trẻ từng chịu nhiều thiệt thòi. Giữa cuộc sống còn nhiều khó khăn, câu chuyện ở chùa Quan Âm vẫn tiếp tục được viết nên mỗi ngày. Không ồn ào, không phô trương, thầy Tánh Bình lặng lẽ chăm sóc những đứa trẻ như chăm sóc chính khu vườn tâm của mình. Mái chùa Quan Âm có thể không lớn, quán lẩu chay vẫn lác đác khách. Nhưng nơi ấy lại chứa đựng một điều quý giá: lòng nhân ái và sự bền bỉ của một con người đã chọn dành trọn cuộc đời để che chở cho những phận đời bé bỏng.

Tiếng chuông chùa Quan Âm vẫn ngân vang giữa miền quê thanh bình Vĩnh Long. Và trong âm thanh trầm lắng ấy, người ta như nghe thấy cả tấm lòng của một người thầy - người đã âm thầm mở rộng vòng tay để đón những đứa trẻ không nơi nương tựa tìm thấy một mái nhà và con đường phía trước...

Tác giả: **Trà Bình**